

Brusselaar Lukas Glowacki tekent met *Bonjour mademoiselleke* theater op Het TheaterFestival

Michaël Bellon © BRUZZ 31/08/2026 07.30u

Dat het wel cool zou zijn om op een dag op Het TheaterFestival te staan, dacht Lukas Glowacki tijdens zijn theaterstudie aan het RITCS. Toen hij in 2024 afstudeerde met zijn persoonlijke 'graphic-novel-voorstelling' *Bonjour mademoiselleke*, had hij al meteen prijs.

Glowacki brengt een persoonlijk verhaal over zijn zoektocht naar genderidentiteit en de obstakels die daarmee gepaard gaan”, schrijft de vakjury van het komende TheaterFestival 2026 over *Bonjour mademoiselleke*. “Hij toont zich meteen als een vernieuwende en veelbelovende stem in het jeugdtheater. Zijn originele stijl getuigt van een uitzonderlijk ambacht en toewijding, maar minstens even indrukwekkend is de gevoeligheid waarmee hij maatschappelijk gevoelig terrein durft te betreden.”

Sinds zijn studies Drama Regie & Schrijven aan het RITCS woont Genkenaar Glowacki (2001) in Brussel. *Bonjour Mademoiselleke* was zijn masterproef, die hij vervolmaakte bij figurentheater De Maan. Het werd een heel serene voorstelling, die de tijd neemt om – zonder één uitgesproken woord, maar mét tekeningen en muziek – het verhaal te vertellen van iemand die zich niet het 'mademoiselleke' voelt waarvoor die wordt aangezien door de buitenwereld, en die de transitie naar zijn eigen genderidentiteit tekent.

Graphic theatre

“Ik teken inderdaad heel graag”, geeft theatermaker Glowacki toe. “Ondertussen volg ik illustratie en grafisch ontwerp aan de avondschool, maar ik wilde al een graphic novel maken toen ik aan het RITCS studeerde. Zo ontstond het idee voor de mengvorm: een graphic novel op de theaterscène werd het basisidee van mijn masterproef.”

Door theater te maken over wat mij had gekwetst, kreeg ik veel steun

Aan het resultaat is te zien dat er aan deze genre-fluïde voorstelling veel onderzoek en ambacht te pas kwam. Met acrylverf werden tekeningen en tekstballonnen aangebracht op grote vlakken papier en karton, die stelselmatig onthuld, ontvouwd en geprojecteerd worden door Glowacki zelf en door vier andere spelers (Alice D'hondt, Juriaan Houttekier/Ine Van Bortel, Yanu Schepens en Victor Vermaerke) die hem op de scène vergezellen en ondersteunen. Sommige tekeningen zijn zo groot dat ze iets sculpturaals krijgen. Het voor iedereen zichtbare en secure manipuleren van het met zorg geknutselde materiaal straalt eerlijkheid en eenvoud uit.

“Het klopt dat we veel tijd gestoken hebben in de zoektocht naar het juiste materiaal, de versteviging van het papier en de leesbaarheid van de tekst”, zegt Glowacki. “Ik wou de voorstelling graag kenmerken van een pop-upboek geven, en om dat op grote schaal te doen, heb je wel wat materiaal nodig. Met die mengvorm van graphic novel en theater is volgens mij nog veel meer mogelijk. Er zijn nog zoveel verschillende stijlen en materialen denkbaar.”

Thuis blijft Glowacki tekenen. “Ik ben net verhuisd van het centrum naar Sint-Gillis, daardoor is het een beetje moeilijk om elke dag te tekenen. Omdat ik hier samen met de kat tussen de verhuisdozen zit, ben ik de kat veel aan het tekenen. Dat is misschien iets voor een nieuwe voorstelling. Tijdens mijn masterproef was ik vooral bezig met mijn transitie, met wat mensen daarover zegden en met mijn emoties daarbij. Die gesprekken, reacties en mijn gevoelens daarbij vormden de basis van mijn tekeningen voor *Bonjour Mademoiselleke*.”

© Diego Franssens

Ik wou de voorstelling graag kenmerken van een pop-upboek geven”, zegt Lukas Glowacki (in het midden met de taart) over ‘Bonjour Mademoiselleke’.

(Niet) zwart-wit

Door de tijd en de moeite die werden gestoken in dit beeldverhaal over een hoofdpersoon dat tegen wil en dank als een meisje wordt aangezien, lijkt de bereidheid van het publiek om met grote focus de voortgang van het verhaal te volgen erg groot. Glowacki: “Die ervaring heb ik ook. We hebben al veel schoolvoorstellingen gespeeld voor kinderen van het vijfde en zesde leerjaar. Daar was vrij nieuw voor mij en ik was benieuwd wat ze ervan zouden vinden. De kinderen bleken heel gefocust, en ik voelde een groot respect voor de voorstelling en voor mij. Sommige kinderen toonden dankbaarheid en enkele ouders mailden om ons te bedanken dat hun kind dit had kunnen zien. Dat was hartverwarmend.”

Nochtans kan zelfs een vrij jong publiek soms behoorlijk conservatief uit de hoek komen? “Daar was ik een beetje bang voor, maar in het theater heb ik nog geen negatieve reacties meegemaakt. Ik zou het zelf op die leeftijd fijn hebben gevonden om te zien dat het hokjesdenken van alleen 'meisjes' en 'jongens' niet hoeft.”

Want al is de voorstelling helemaal in zwart-wit getekend, gender is allesbehalve zwart-wit. Op een gegeven moment tekent Glowacki bijna letterlijk de transitie van zijn hoofdpersonage, door er een ander lichaam voor te tekenen dat hem als gegoten past, al staat op het hemd dat over de harige nieuwe ledematen gaat nog de slogan 'Ik voel mij geen man'. “Omdat ik het gevoel heb dat gender heel fluïde kan zijn. Ik weet dat ik mij geen vrouw voel, maar het is ook niet zo dat ik mij een stereotiepe machoman voel. Soms voel ik me zelfs geen man, maar non-binair. En soms voel ik mij toch een man. Al kun je je dan de vraag stellen wat dat is, een man?”

© Diego Franssens

Poëzie en charme

Hoewel er soms emotionele en wrange momenten in de voorstelling zitten, waarin de bredere omgeving het hoofdpersonage misgendert of moeilijk blijkt te kunnen omgaan met de zoektocht van dat personage naar zijn identiteit, is de toon altijd kalm, en nooit van humor, poëzie of charme gespeend. De transitie van iemand die op zoek is naar zijn genderidentiteit wordt zo haast een vanzelfsprekend thema. Liep Glowacki's transitie samen met het maken van de voorstelling, zodat ze ook neerkwam op een soort coming-out? “Intussen weet ik dat ik trans ben en heb ik alles een plaats kunnen geven, maar toen ik de voorstelling begon te maken, was het ook voor mij vrij nieuw en was ik heel

zoekend. Veel van de vorm en de inhoud is op een intuïtieve manier ontstaan. Ik wilde niet gaan lesgeven, en ook geen boze toon aanslaan, maar ik wilde het wel heel graag over het onderwerp hebben.”

“Op school was dat wat makkelijker, al was het soms best eng, omdat veel mensen die mij kenden, van niets wisten. Het was inderdaad deels een coming-out, waarbij ik me soms afvroeg of ik dat wel wilde, maar uiteindelijk is alles goed gekomen, en heb ik het gevoel dat het op een heel natuurlijke manier is gegaan, ook voor mijn omgeving. Ik heb ervaren dat mensen die op een bepaald moment reageerden op een voor mij kwetsende manier daar ook uit hebben geleerd. Door van de situaties en de gesprekken die mij hadden getroffen theater te maken, heb ik veel nieuwe gesprekken kunnen voeren en veel steun gekregen. Omdat ik de voorstelling met een groep collega's maakte, voelde ik me nooit alleen.”

Zo is het mooi om te zien hoe de vier andere spelers een letterlijk en figuurlijk (onder)steunende rol spelen bij het vertellen van dit persoonlijke verhaal. Met hun manipulatie van de figuren en de objecten, en met hun muziek op elektrisch orgel, ukelele, accordeon en mondharmonica.

***Bonjour mademoiselleke* van Lukas Glowacki en De Maan (10+) is te zien op 10 & 11/9 in De Kriekelaar, het TheaterFestival loopt van 2 tot 12/9, theaterfestival.be**

<https://www.bruzz.be/select/podium/brusselaar-lukas-glowacki-tekent-met-bonjour-mademoiselleke-theater-op-het-theaterfestival-2026-08-31>